

Driftens Tjeneste, er Banebestyrelsen uden Ansvar. Det vil ses, at der her ikke er udtalt noget om, at der skulde fordes Tilregnelighed hos vedkommende Funktionær eller Driftsbestyrelsen, og jeg antager, at man vil være enig i, at dette stemmer med den moderne Retsopfattelse paa dette Omraade. Med Hensyn til Omfanget af Erstatningsansvaret staar der i Lovforslaget en Bestemmelse om, at der skal gives Erstatning saavel for Udgifterne ved Skadens Behandling som for det Næringstab, den paagældende lider som Følge af Skaden, og hvis det kan antages, at Skaden har vedvarende Følger, foreslaas det, at der kan tilkendes ham enten en Erstatning een Gang for alle eller et løbende Underholdsbidrag enten for et vist Tidsrum eller for Livstid. Ved Erstatningens Fastsættelse er der derimod forudsat, at der kun tages økonomisk Hensyn, hvorved selvfølgelig særlig vil være udelukket Erstatning for Lidelser, for Ulemper, Lyde og Vansir. Det vil være bekendt, at man i Straffelovgivningen i den Henseende gaar videre, men jeg tror, at det alligevel vil erkendes, at Erstatning for Lidelser er noget, der ligger uden for den Forpligtelse, man vil kunne paalægge den vedkommende Skadegører i det foreliggende Tilfælde. Lidelsen er jo en Følge af Skade, som ikke kan udmaales i Penge, og paa en tilsvarende Maade mener jeg, at det ogsaa i Almindelighed vil gaa med Hensyn til Godtgørelse for Ulemper, Lyde og Vansir. Dernæst udstrækkes Erstatningen ikke blot til den skadelidende, men — for saa vidt vedkommende dør som Følge af Skaden — tillige de Personer, hvis retslige Forsørger den omkomne var. I den Henseende maa der henvises til de Regler, der gælde i danske Ret om Begrebet „retlig Forsørger“ altsaa særlig til Forsørgelseslovgivningen, Loven om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891. Den Forsørgelse, der her vil kunne gives, er foreslaaet fastsat enten til en Sum een Gang for alle eller til et løbende Bidrag til Underhold og Opdragelse af Børnene for et vist Tidsrum. — Endvidere indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at Begravelsesudgifterne skulde afholdes af Statsbanedriften, ligesom det paahviler den at yde Godtgørelse for ødelagte Ejendele. — Til Slutning indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om en vis Frist, inden hvilken Krav paa Erstatning skulde være fremsatte. Dette er de væsentligste af Lovforslagets Bestemmelser, og jeg skal hermed anbefale det til Tingets Velvilje.

Det næste Lovforslag, jeg skal tillade mig at fremsætte, er Forslag til Lov om Grundafstaaelser ved Udvidelse af private Jærnbaner. Det vil være i det høje Tings Erindring, at der i 1889 blev givet en Lov, Loven af 12te April 1889, om Grundafstaaelse ved Udvidelser og Forandringer ved Statsbanerne. Det her foreliggende Lovforslag er udarbejdet i Henhold til Anmodning, der er fremkommen for Ministeriet fra delegerede fra forskellige private Jærnbaner, idet der jo ret naturligt har vist sig rundt i Landet en Trang til Bestemmelser, hvorved man uden nødvendigvis at skulle komme til Overenskomst med vedkommende Grundejer kan erhverve Grund til nødvendige Udvidelser af vedkommende Baneanlæg. Idet Loven af 1889 i øvrigt er brugt som Forbillede for dette Lovforslag, har jeg dog ikke ment, at man kunde optage Bestemmelserne ganske uforandrede fra den ældre Lov, og Lovforslaget er saaledes indskrænket til mindre Udvidelser og Forandringer ved Privatbanerne. — Naar det i Loven af 1889 dernæst er forudsat, at vedkommende Udvidelser skulde have Hjemmel paa Finansloven, har jo en tilsvarende Bestemmelse ikke kunnet indføres i dette Forslag. Jeg har derfor ment, at man ikke kunde gaa videre end til at forlange, at der til den paagældende Udvidelse eller Forandring skulde foreligge Samtykke fra Indenrigsministeren, og jeg skal i saa Henseende gøre opmærksom paa, at en saadan Betingelse ikke er ukendt i tilsvarende Love om Ekspropriation; særlig henviser jeg til Loven af 15de Maj 1868 om Afgivelse af Sten og Grus til saavel Statsbanernes som private Baners Vedligeholdelse, ligesom ogsaa til Loven om Telegrafer og Telefoner af 11te Maj 1897 § 16, jfr. § 10. — Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Ekspropriation af de paagældende Grundstykker indeholder Forslaget ganske de samme Regler, som findes i Loven af 1889, nemlig Indførelsen af en Taksationskommission paa 5 Medlemmer, hvoraf Formanden udnævnes af Indenrigsministeren, to af vedkommende Amsraad eller Byraad og de to øvrige af vedkommende Grundejere, for saa vidt deres Antal er mindst fem; er det under fem, vælge de kun det ene af disse Medlemmer, det andet udnævnes af Amtmanden. — Endelig skal jeg bemærke, at Bestemmelser om Erstatning for Sneskærme, som findes i Loven af 1889, ikke ere medtagne her, idet jeg ikke tror, at der er synderlig Trang til at give en saadan Bestemmelse med Hensyn til de private Jærnbaner; i alt Fald mener